

Η ΑΛΗΘΕΙΑ και ὁ ὀμιλῶν ΑΥΤΗΝ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐναρέτου βίου· τὸ λαλεῖν τὴν ἀλήθειαν εἶναι καθήκον παντός ἀνθρώπου ὀφειλόμενον πρὸς τε ἑαυτόν καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· ὁ ἀληθεύων πρῶτον τιμᾷ τὸν λαλοῦντα τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶτα τὸν ἀκούοντα.

Ὁ λαλῶν τῷ πλησίον αὐτοῦ ἀλήθειαν ἀποδίδει αὐτῷ ὀφειλομένην τιμὴν· διότι ὁ ἀκούων ὡς λογικὸν ὄν, δικαιούται διαπυκνωθῆναι νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀλήθεια κοσμεῖ ὡς διπλοῖς τὸν ἀληθεύοντα· τελειοὶ δὲ αὐτόν ἐν τῇ ἀρετῇ, διότι τελειοποιῶς τῆς ἀρετῆς ἡ ἀλήθεια· καὶ ἐξομοιοῖ τὸν λαλοῦντα πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια.

Ἀλήθεια ἐστὶν ἡ τοῦ ὄντος ἀσφαλῆς κατανόησις. Ἀλήθεια ἐστὶν ὁ Θεός, ὅτι Αὐτός ἐστὶ φῶς, ἀλήθεια καὶ ζωὴ· ὅθεν καὶ ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας ἐστὶ γνώσις τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὄντως ὄντος. Ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεός ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἀληθεύων εἶναι ἀνὴρ ἐνάρετος, χρηστός, τίμιος, ἀγαθός, δίκαιος, ἔχει καρδίαν καθαρὰν καὶ οὐκ ἐλάλησαν ψεῦδος τὰ χεῖλη αὐτοῦ, οὐχ ὑποκρίνεται, λαλεῖ δὲ μετὰ παρρησίας τὴν ἀλήθειαν, οὐκ ἐπιμορφάζεται τὴν ἀρετὴν, οὐδὲ σχηματίζεται σωφροσύνην, ἀλλὰ ἐνάρετος ὢν καὶ σώφρων τὸ δίκαιον δικαίως διώκει. Ὁ ἀληθεύων φιλεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ μέχρι θανάτου ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς.

Μία ἡ τῆς ἀληθείας ὁδός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πρὸς τὸν Θεόν ἀνερχόμεθα, καὶ υἱοὶ Θεοῦ γινόμεθα. Ἡ ἀλήθεια ἄγει εἰς τὸ τέλειον καὶ ἀκριβές τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐπιστήμη ἀρετῆς· ἡ δὲ ἐξίς τῆς ἀρετῆς ἐπιστήμη τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια ὑγιὴ ἀπεργάζεται τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἠθικόν αὐτῆς σθένος περισώζει. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἔμφυτος τοῦ θείου γνώσις, καὶ πόθος πρὸς Θεόν διακαής.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὠραία ὡς θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ χάρις αὐτῆς θέλγει, ἡ δὲ εἰκὼν αὐτῆς ἐμφανιζομένη παιδρύνει τὰς ψυχὰς· ἐν αὐτῇ διαλάμπει ἡ εὐγένεια, ἡ ἀθωότης, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ εὐσέβεια· ἡ ἀρετὴ περιεκόσμησεν αὐτήν, ἡ δὲ ἀγιότης ἐπεχύθη ἐπ' αὐτῆς· ὅλη ἀποπνέει μύρου εὐωδία.

Ἅγιος Νεκτᾶριος

Γερόντων

⊗ Πέντε δίνω, πενήντα μοῦ φέρνουν... καὶ τὸ ταγάρι ἔχει πάντοτε, δέν τὸ βρῆκα ποτέ ἄδειο. Ἔρχονται οἱ φτωχοὶ μοῦ καὶ τοὺς δίνω, καὶ ἐκεῖνο δέν ἀδειάζει! Γυρίζω καὶ τὸ βρισκω ξεχειλισμένο. Τὰ χρήματα δέν τὰ δίνει ὁ Θεός ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας...

⊗ Πολλοὶ οἱ πειρασμοί, παιδιά μου, πολλές οἱ παγίδες τοῦ Διαβόλου καὶ στοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔξω στον κόσμο. Ἄλλα ὅλα, μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, διαλύονται.

Γέρων Ἰάκωβος Τσαλίκης

⊗ Νὰ ἔχετε χαρὰν! Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη ἄς σᾶς εἶναι φιλοξενούμενες. Ὅχι ὅμως ἡ ἀπελπισία. Τῆς ἀπελπισίας νὰ τῆς κλείνετε τὴν πόρτα! Ὁ Χριστιανός δέν πρέπει οὔτε δειλός νὰ εἶναι, οὔτε ἀπελπισία νὰ ἔχῃ.

⊗ Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο ποῦ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Καὶ προσέχετε. Διότι ὁ Θεός εἶναι στοργικὸς ἀλλὰ καὶ δίκαιος. Ὅταν δηλαδὴ ἀθετοῦμε, ὅταν γυρίζουμε πίσω, μᾶς τιμωρεῖ, διὰ τὸ καλὸ μας πάλι.

Γέρων Ἰερώνυμος Αἰγίνης

⊗ Κάθε ἱερά ἀρετὴ εἶναι ἓνα πολὺπλευρον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μέγαν ἀγῶνα καὶ ἀσκήσιν. Ἐπικεφαλῆς ὅλων τῶν ἀρετῶν εὐρίσκεται ἡ πίστις, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ρίζα καὶ ὁ πυρὴν ὅλων τῶν ἁγίων ἀρετῶν. Ἐκ τῆς πίστεως πηγάζουν αἱ ἀρεταὶ τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς μετάνοιας, τῆς ταπεινώσεως, τῆς νηστείας, τῆς πραότητος, τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἄλλαι.

⊗ Κάθε ἀρετὴ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν σωτηρίαν του. Διὰ νὰ τύχῃ τῆς σωτηρίας ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀγωνίζεται καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς προσευχῆς καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας καὶ τὸν ἀγῶνα κάθε εὐαγγελικῆς ἀρετῆς.

Γέρων Ἰουστίνος Πόποβιτς

⊗ Ὅσο πιο πολὺ βλέπεις τὰ σφάλματά σου, τόσο ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ βρίσκεται κοντὰ σου.

⊗ Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι τὸ καλύτερο σαποῦνι. Μία ἐξομολόγησις ἀρκεῖ. Θὰ φύγῃς πλυμένος τέλεια!

Γέρων Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος

Οι Θείες Γραφές μᾶς διδάσκουν, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζομαστε γιὰ τὴ σωτηρία μας, ὅταν σφάλουμε καὶ πέφτουμε σὲ κάποια ἁμαρτία. Ἄς μὴ νομίζουμε πῶς θὰ δικαιωθοῦμε ἀπὸ τὰ ἔργα μας. Μόνο τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δική μας συνεχῆς μετάνοια

Μ Ε Τ Α Ν Ο Ι Α

μποροῦν νὰ μᾶς σώσουν. Καὶ λέγοντας μετάνοια, δὲν ἐννοοῦμε ἐκείνη πού ἐκδηλώνεται μὲ λόγια μόνο ἢ ἔστω μὲ νηστεία, κακοπάθεια καὶ ἄλλες ταλαιπωρίες τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἐκείνη πού γίνεται μὲ συντριβὴ καὶ κατάνυξι τῆς καρδιάς.

Τέτοια ἦταν ἡ μετάνοια τοῦ Προφήτη Δαυῖδ. Αὐτός, μολονότι ζοῦσε στὸν κόσμο καὶ μέσα στὶς βιοτικές μέριμνες, ἐν τούτοις συλλογιζόταν συνεχῶς ὅτι λύπησε τὸν φιλεῦσπλαγχο Κύριό του, περιφρονώντας τὶς ἅγιες ἐντολές

Μ έ γ υ ι σ τ ο

Του, καὶ φάνηκε ἀχάριστος, ξεχνώντας τὶς ἀναριθμητές εὐεργεσίες Του. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ἦταν σκυθρωπὸ ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο καρδιακὸ πένθος. Γι' αὐτὸ ταλαιπωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του καὶ ταπεινωνόταν πολὺ, θέλοντας νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Θεό. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀποτυπωμένα στοὺς Ψαλμοὺς, πού ἔγραψε, καὶ ὅπου ξεκάθαρα φαίνεται ἡ διαρκὴς καὶ ἔμπονη μετάνοιά του, μολονότι ἦταν κοσμικὸς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα βασιλιάς, καὶ εἶχε τὴ φροντίδα τοῦ λαοῦ, τῆς οἰκογένειάς του καὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους.

Δ ῶ ρ ο

Ἐκτός ὁμως ἀπὸ τὸν Δαβὶδ, τί ἔκαναν ὁ Μανασσῆς, ὁ τελώνης, ὁ ληστής, ἡ πόρνη καὶ ὁ ἄσωτος γιός, πού κατασπατάλησε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του γλεντώντας μὲ τὶς πόρνες; Μὲ ποιά ἔργα τους ἄραγε ἀξιώθηκαν αὐτοὶ τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν τους; Μήπως μὲ τὶς νηστείες τους ἢ τὶς ἀγρυπνίες τους ἢ τὶς "χαμαικοιτίες" τους ἢ τὶς ἐλεημοσύνες στοὺς φτωχοὺς ἢ κάποια ἄλλη σωματικὴ ἐργασία; Ὁχι, μὲ τίποτε τέτοιο. Συγχωρέθηκαν μόνο μὲ τὴ βαθιὰ τους μετάνοια, μὲ τὰ πύρινα δάκρυα τῆς μεταμέλειας, πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους, καὶ μὲ τὴν αὐτομεμφία. Συναισθάνθηκαν τὶς ἁμαρτίες τους, κατηγόρησαν καὶ καταδίκασαν τὸν ἑαυτὸ τους, ἔκλαψαν μὲ συντριβή, γι' αὐτὸ καὶ συγχωρέθηκαν.

τοῦ

Τὸ ἴδιο γίνεται σὲ ὄλους, ὅσοι προστρέχουν στὸν Χριστό

Κ Υ Ρ Ι Ο Υ

μὲ ἀληθινὴ μετάνοια καὶ ἐξομολογοῦνται μὲ καθαρότητα. Κανένα δὲν διώχνει ὁ φιλάνθρωπος καὶ πανάγαθος Κύριος. Γιατί ἡ ἄφρασι τῶν ἁμαρτιῶν κάθε ἀνθρώπου, δὲν παρέχεται σάν μισθὸς γιὰ τὰ ἔργα του, ἀλλὰ προσφέρεται δωρεάν ἀπὸ τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Πρέπει ὁμως νὰ γνωρίζουμε ὅτι, γιὰ νὰ συγχωρεθοῦμε, δὲν φτάνει νὰ μετανοήσουμε μ' ὅλη μας τὴν ψυχὴ καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦμε. Εἶναι αὐτονόητο πῶς χρειάζεται καὶ ἡ σταθερὴ ἀπόφασί μας νὰ μὴ ξαναπέσουμε στὰ ἴδια ἁμαρτήματα. "Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ", γράφει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, "τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντας ἠπτώμεθα, γέγονεν ἡμῖν τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων... Συμβέβηκε δὲ ἡμῖν τὸ τῆς ἀληθοῦς παρομίας: κῶν ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραςμα".

Αὐτὸ βέβαια, τὸ νὰ μὴ ξαναπέσουμε δηλαδὴ στὰ ἴδια ἁμαρτήματα, εἶναι δύσκολο. Δὲν θὰ τὸ κατορθώσουμε, ἂν δὲν φυλάξουμε μὲ ἐπιμέλεια τὸν ἑαυτὸ μας, καὶ ἂν δὲν

ἀντισταθοῦμε γενναῖα στοὺς νοητοὺς ἐχθροὺς μας, τοὺς δαίμονες. Ἄφου ἠττηθήκαμε καὶ ὑποκύψαμε στὶς ἡδονές καὶ στὰ πάθη μας, γίναμε δούλοι τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας: "ὥ γὰρ τις ἠττηται, τούτω καὶ δεδούλωται". Μ'

αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ πονηρὸς μᾶς κάνει σκλάβους του

καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὸν ὑπηρετοῦμε καὶ νὰ γινόμαστε ἔτσι παραβάτες τοῦ ἁγίου καὶ τέλειου νόμου τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ μὴν πάθουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακὸ, πρέπει, ἀφου μετανοήσουμε, νὰ βρισκόμαστε σὲ συνεχῆ πνευματικὴ ἐγρήγορσι, τηρώντας μὲ ἀκρίβεια τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποφεύγοντας μὲ βδελυγμία κάθε ἁμαρτία, ὅπως καὶ ὁ Δαβὶδ, που ἔλεγε: "Πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς

Σου κατωρθοῦμένην, πᾶσαν ὁδὸν ἄδικον ἐμίσησα". Τὶς ἐπιθυμίες τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν νὰ τὶς πολεμοῦμε μὲ τὴ μνήμη τοῦ

θανάτου, τῆς φοβερῆς Κρίσεως καὶ τῶν βασάνων τῆς κολάσεως. Τὴν ὄκηριά μὲ τὴν ἄσκησι βίας στὸν ἑαυτὸ μας. Τὴ γαστριμαργία μὲ τὴ νηστεία. Τὴν ἀπληστία μὲ τὴν ἐγκράτεια. Τὴν ὑπερηφάνεια μὲ τὴν αὐτομεμφία καὶ τὴν ἀγόγγυστη ἀποδοχὴ ἐξευτελισμῶν καὶ ταπεινώσεων. Τὴν ὀργὴ μὲ τὴν πραότητα. Τὴ μνησικακία μὲ τὴ μακροθυμία. Τὴν ἐλευθεροστομία μὲ τὴ σιωπή. Καὶ, κοντολογίης, σὲ κάθε πάθος ν' ἀντιτάξουμε μίαν ἀρετὴ ἀντίθετη σ' αὐτό. Ἐτσι, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, θὰ εἴμαστε ἄτρωτοι ἀπὸ τὸν ἐχθρό, ἂν βέβαια δὲν κάνουμε ἔστω καὶ μικρὲς ὑποχωρήσεις σὲ ὅ, τι ἐξαρτάται ἀπὸ μᾶς.

Ἡ δύναμι τῆς μετάνοιας, λοιπὸν, εἶναι ἀπροσμέτρητη. Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας. Ἄλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦμε, πρέπει νὰ μετανοήσουμε ἔμπρακτα, κόβοντας τὶς κακές μας συνήθειες, ἀπέχοντας ἀπὸ ἁμαρτωλές πράξεις, λόγους ἢ καὶ σκέψεις ἀκόμα, καὶ ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου. Τὴ μετάνοιά μας ἀκόμα πρέπει νὰ τὴ συνοδεύουν καὶ θετικὰ ἔργα, στὸ μέτρο πού ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις μας. Τὶς νηστείες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ Δεκαπενταύγουστου, τὶς σαρακοστές τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα νὰ μὴν τρῶμε κρέας καὶ ὅ, τι ἄλλο ὀρίζουν οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ νηστεύουμε ἐπίσης Τετάρτη καὶ Παρασκευή.

Τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστή οἱ προσευχῆς μας νὰ εἶναι θερμότερες καὶ μεγαλύτερης διάρκειας ἀπὸ τὶς προσευχῆς τοῦ ὑπόλοιπου χρόνου. Ἄλλὰ προπαντός: Νὰ ἐλεοῦμε μὲ ἰλαρότητα. Ν' ἀγαπᾶμε μὲ καθαρότητα. Νὰ σηκώνουμε τὰ βάρη τῶν ἀδελφῶν. Νὰ κλαίμε "μετὰ κλαίωντων" καὶ νὰ χαίρομαστε "μετὰ χαιρόντων". Ὅλη μας ἡ ζωὴ νὰ εὐωδιάζει ἀγάπη, ταπεινῶσι καὶ καλωσύνη. Αὐτὸ σημαίνει μετανῶ: Ἀλλάζω νοῦ, ἀλλάζω πορεία ζωῆς, μεταστρέφομαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία στὴν "κατὰ δύναμιν" καὶ "κατὰ χάριν" ἀγιότητα.

Ἀς ζητήσουμε, λοιπὸν, ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν μας, πού γίνεται μόνο μὲ τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, ἃς καθαρίζουμε τὴν ψυχὴ μας συνεχῶς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ἃς φυλάμε τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, παρακαλώντας Τον ἀδιάλειπτα νὰ μᾶς χαρίζῃ μετάνοια ἔμπρακτη, πραγματικὴ καὶ διαρκῆ, μετάνοια ὡς τὴν ἔσχατη πνοὴ τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς.

Ἦσυχία!

Κτῆσαι οὖν τὴν ἐν φόβῳ Θεοῦ ἡσυχίαν, καὶ οὐ μὴ σε βλάψει πάντα τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ. Ἦσυχία γὰρ φόβῳ Θεοῦ συνεζευγμένη ἄρμα πύρινόν ἐστι· καὶ πειθέτω σε Ἥλιος ὁ Προφήτης ἀγαπήσας τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἀναληφθεὶς ὡς εἰς οὐρανόν.

- Ἦσυχία! προκοπή μοναζόντων.
- Ἦσυχία, κλίμαξ οὐράνιος.
- Ἦσυχία, ὁδὸς Βασιλείας Οὐρανῶν.
- Ἦσυχία, κατανύξεως μήτηρ.
- Ἦσυχία, ἔσωπτρον ἀμαρτημάτων, ἡ δεικνύουσα ἀνθρώπῳ τὰ πλημμελήματα αὐτοῦ.
- Ἦσυχία, ἡ δάκρυα μὴ ἐμποδίζουσα.
- Ἦσυχία, πραότητος γεννήτρια.
- Ἦσυχία, ταπεινοφροσύνης σύσκηνη.
- Ἦσυχία, φόβῳ Θεοῦ συνεζευγμένη· διανοίας φωταγωγέ.
- Ἦσυχία, λογισμῶν κατάσκοπε, καὶ διακρίσεως σύμπνε.
- Ἦσυχία, γεννήτρια παντός ἀγαθοῦ, νηστείας ἐδραῖωμα, καὶ γαστριμαργίας ἐμπόδιον.
- Ἦσυχία, σχόλασις προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως.
- Ἦσυχία, γαλήνη λογισμῶν, καὶ λιμὴν εὐδίας.
- Ἦσυχία, ἀμεριμνία ψυχῆς.
- Ἦσυχία, ζυγὸς χρηστότητος, καὶ φορτίον ἐλαφρόν, ἀναπαύουσα καὶ βαστάζουσα τὸν βαστάζοντά σε.
- Ἦσυχία, εὐφροσύνη ψυχῆς καὶ καρδίας.
- Ἦσυχία, ὀφθαλμῶν καὶ ἀκοῆς, καὶ γλώσσης χαλινός.
- Ἦσυχία, περπερότητος ἀναιρέσις, καὶ ἀναιδεΐας ἐχθρά.
- Ἦσυχία, δεσμευτήριον παθῶν.
- Ἦσυχία, πάσης ἀρετῆς συνεργέ, ἀκτημοσύνης πρόξενη, χωρίον Θεοῦ καρποφοροῦν καρπούς ἀγαθοῦς.
- Ἦσυχία, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῶν βουλομένων ἀγωνιάσθαι τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ναὶ ἀδελφέ, ταύτην κτῆσαι τὴν καλὴν μερίδα, ἣν Μαρία ἐξελέξατο· αὐτὴ γὰρ ἡ Μαρία ἐγένετο ὑπόδειγμα τῆς ἡσυχίας, παρακαθίσασα παρὰ τοῖς ποσὶ τοῦ Κυρίου καὶ αὐτῷ μόνῳ προσκολληθεῖσα· δι' ὃ καὶ ἐπήνεσεν αὐτὴν ὁ Κύριος λέγων: “Μαρία τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ’ αὐτῆς”. Βλέπετε, ἀδελφέ, οἷα ἐστὶ, καὶ ἐπαινεῖ τὸν κτῶμενον αὐτὴν ὁ Δεσπότης ἡμῶν Θεός.

Ταύτην κτῆσαι, ἀδελφέ μου, καὶ κατατρυφήσεις τοῦ Κυρίου σου, παρακαθεζόμενος τοῖς ποσίν Αὐτοῦ, καὶ Αὐτῷ μόνῳ προσκολλώμενος, ἵνα λέγῃς καὶ σὺ μετὰ παρόρησις· ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου διὰ τοῦτο ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθεῖν ἡ ψυχὴ μου.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Δύο φίλοι συμφώνησαν ν' ἀσκητέψουν. Πῆγαν στὴν ἔρημο κι ἐφτιαξαν μία καλύβα, ἀλλὰ δὲν κοίταξαν νά βροῦν Πνευματικὸ γιὰ νά τοὺς καθοδηγή. Ἔτσι παρανόησαν τὸ σχετικὸ μὲ τὸν πνευματικὸ εὐνουχισμό ρητὸ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ αὐτοευνουχίσθησαν, γιὰ νά πᾶνε εὐκολώτερα στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ὄταν τὸ ἔμαθε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὄχι μόνον τοὺς ἐπετίμησε αὐστηρότατα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Θεῆς Κοινωνίας τοὺς ἐχώρισε. Ἐκεῖνοι ὁμως, ἐξακολουθώντας νά νομίζουν τὴν πράξι τους θεάρεστη, δὲ δέχτηκαν τὸ ἐπιτίμιο.

Αγανακτισμένοι, πῆγαν στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων νά βροῦν τὸ δίκιο τους. Σάν τ' ἄκουσε ἐκεῖνος, τοὺς μάλωσε πιὸ πολὺ καὶ τοὺς εἶπε πὼς δὲν ἦταν ἄξιοι νά κοινωνήσουν. Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα πῆγαν στὴ Ρώμη γιὰ νά διαμαρτυρηθοῦν στὸν Πάπα, ἀλλὰ τὰ ἴδια ἄκουσαν κι ἐκεῖ.

Τέλος, στὴν ἀπελπισία τους, σκέφτηκαν τὸν Ἐπίσκοπο τῆς Κύπρου, τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο. - Οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ τιμωρημένοι, ἔχουν συμφέρον νά ὑποστηρίξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Κύπρου ὁμως εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος καὶ φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς δὲν χαρίζεται σὲ κανένα καὶ θά μᾶς δικαιώσῃ.

Μόλις ὁμως βγῆκαν στὴν Κύπρο, πρωτοῦ ἀκόμα φτάσουν ἀπὸ τὸ λιμάνι στὴν Ἐπισκοπὴ, ἀποκαλύφθηκε στὸν Ἅγιο ὁ ἐρχομὸς τους. Ἔστειλε τότε ἄνθρωπο νά τοὺς πῆ νά μὴ τολμήσουν νά παρουσιασθοῦν μπροστὰ του, ἀλλὰ νά φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὴ νῆσο.

Γιὰ πρώτη φορά τότε ἐκεῖνοι οἱ δυστυχισμένοι κατάλαβαν τὴν πλάνη τους:

- Πρέπει νά ἔχωμε σφάλει καὶ νά εἴμαστε πολὺ ἔνοχοι. Γιατί, ἂν οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς μᾶς ἀδικοῦν, πὼς εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἀδικῇ κι αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ἀκόμη νά φανοῦμε μπροστὰ του;

Σάν ταπεινώθηκε ἡ καρδιά τους καὶ εἶδαν τὸ λάθος τους, ὁ Θεὸς πληροφόρησε τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο κι ἔστειλε πάλι ἀπεσταλμένο νά τοὺς φέρῃ κοντὰ του. Τοὺς συμβούλεψε, τοὺς ἐξομολόγησε, τοὺς παρηγόρησε καὶ τοὺς ἔλυσε τὸν κανόνα. Ὑστερα τοὺς ἔστειλε πίσω στὴν Αἴγυπτο μαζί μὲ γράμμα γιὰ τὸν Πατριάρχη, στὸν ὁποῖον ἔγραψε μεταξύ ἄλλων κι αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια: “Δέξου, τίμιε Πάτερ, τὰ τέκνα σου ἐν μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει”.

Οταν ταπεινωθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, κατέληξε ὁ Γέροντας πού διηγήθηκε τὴν ἱστορία, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ πληροφορεῖ καὶ τοὺς ἄλλους νά γίνωνται ἐπεικεῖς.

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ὁ ΘΕΟΣ

ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ

Κατά καιρούς πολλοί Πατέρες και ἀδελφοί Χριστιανοί, σέ διάφορα μέρη τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἔχουν ἰδεῖ θαυμαστά και ὑπερφυσικά πράγματα. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κομήθηκε ὁ Γέρο - Κυπριανός, ἀπὸ τὴν Μικρὴ Ἁγιάνα, σὸ σημερινὸ Ἑσχαστήριο τῶν χρυσοχόων Θωμάδων, ὁ ὁποῖος διηγήθηκε τὸ ἀκόλουθο περιστατικὸ:

Θά ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια, δέν θυμᾶμαι καλά πό-
τε, κίνησε ἕνας εὐλαβῆς Χριστιανός ἀπὸ τὴν Κρήτη νά ἔρθη σὸ Ἅγιον Ὄρος, γιά νά προσκυνῆσῃ τὸν ἱερό αὐτόν τόπο μέ τούς Ἁγίους του, και νά ἰδῆ τὸν ἐξάδελφό του, τὸν Γέροντα Εὐθύμιο, πού ἔμενε στήν τελευταία ἡσυχαστική Καλύβα, σὸ κατώτερο μέρος τῆς Μικρῆς Ἁγιάννας.

Ο Χριστιανός αὐτός, στή Δάφνη, πού εἶναι τὸ κεντρικὸ ἑλμάνι τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Κρήτη μέ πλοῖο, και ἀπὸ ἐκεῖ μέ μιά μικρὴ βάρκα ἔφτασε τὸ ἀπογευματάκι στόν μικρό, φυσικό ὄρμισκο τῆς Ἁγιάννας. Ρώτησε ἕνα Μοναχὸ πὼς νά φτάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἀσκήτεψε ὁ Γέρο - Εὐθύμιος. Ἐκεῖνος πρόθυμα τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο. Τὸ μέρος ἐκεῖ εἶναι ὄλο κατσάβραχα, μέ πολλὰ κατσικοδρομάκια. Ὁ ἄνθρωπος πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ δρομάκια αὐτά, πού τὸν ἔβγαλε στή τοποθεσία πού τὴν λένε "Πεῖνα", ἐκεῖ ὁμως συναντᾶ κανεῖς βράχια πού τὸν ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδο.

Πῆρε τὸν ἀνήφορο, χωρίς νά ξέρῃ πού πηγαίνει. Ἡ ὥρα περνοῦσε, ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση, τελικά, μέ πολύ κόπο και κίνδυνο νά γκρεμιστῆ, ἀφοῦ περιπλανήθηκε πολλὴ ὥρα γύρω στὰ βράχια, ἔφτασε σὸ Ἑσχαστήριο τῶν Ἀρχαγγέλων, πού ἀνήκει στήν περιφέρεια τῆς Μικρῆς Ἁγιάννας. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸν Γέροντα Γρηγόριο, ὀδηγήθηκε και πῆγε στόν ἐξάδελφό του, τὸν Γέρο - Εὐθύμιο.

Ο Γέρο - Εὐθύμιος περιποιήθηκε ὄσο μπορούσε τὸν ἐξάδελφό του και τὸν ἔβαλε νά ξεκουραστῆ. Ἐκεῖνος, καθὼς ξάπλωσε νά συνέλθῃ ἀπὸ τὸν πολύ κόπο, ἄρχισε νά διηγῆται στόν Γέρο - Εὐθύμιο τὴν περιπέτεια του πού εἶχε στὰ βράχια και ἐκεῖ πού τοῦ ἔλεγε αὐτά, ρώτησε: - Δέ μοῦ λές, ξάδελφε, αὐτόν τὸν πεθαμένο πού εἶδα πέρα ἐκεῖ στὰ βράχια, μέσα σέ μιά σπηλιά, πότε θά τὸν θάψετε; Θέλω κι ἐγὼ νά ἰδῶ πὼς θάβετε τούς πεθαμένους μοναχούς.

Ο Γέρο - Εὐθύμιος, σάν ἄκουσε γιά σπηλιά και πεθαμένο, τὴν ἄλλη μέρα πρῶι - πρῶι, πῆρε τὸν ξάδελφό του και πῆγε σὸ Γέρο - Κυπριανό, τὸν χρυσοχόο, πού γνώριζε τὰ μέρη ἐκεῖνα σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, γιὰτὶ ὁ Γέρο -

Κυπριανός ἀσκήτεψε ἐκεῖ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι και συχνά στὰ μέρη ἐκεῖνα μάζευε, ὅπως και ἄλλοι Πατέρες και Ἀσκητές, σαλιγκάρια. Ὄταν τοῦ εἶπαν αὐτὰ τὰ πράγματα, ὁ Γέρο - Κυπριανός ἔμεινε κατάπληκτος, σάν ἄκουσε γιά σπηλιά και ἔπεσε σέ μεγάλη συλλογή. Πολλές σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του, μήπως ἀπὸ τὴν πείνα και τὴν κούρασι, ὁ Κρητικὸς φαντάστηκε τὰ πράγματα αὐτά, και παρακάλεσε τὸν Κρητικὸ προσκυνητὴ νά τοῦ εἰπῆ, τί ἀκριβῶς εἶδε. Πὼς και πού εἶδε τὸν πεθαμένο.

Ο εὐλαβῆς Χριστιανός, μ' ὄλη τὴν ἀπλότητα πού τὸν διέκρινε, εἶπε σὸ Γέρο - Κυπριανό:

- Γέροντα, ἀπὸ τὴν Ἁγιάνα βγῆκα σ' αὐτὰ τὰ βράχια, δέν ἤξερα πού νά πάω και τί δρόμο νά πάρω γιά νά ἔρθω ἐδῶ. Μέ κόπο και πολύ κίνδυνο ἀνέβηκα ψηλά και βρέθηκε μπροστὰ μου μιά σπηλιά, μπῆκα μέσα και εἶδα πάνω σέ πέτρινο κρεβάτι ξαπλωμένο ἕνα σεβάσμιο Γέροντα νά κοιμάται. Εἶπα ἕνα χαιρετισμὸ και περίμενα ἀπάντησι. Ὁ κοινῶμενος Γέροντας δέ σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του και τότε, ἀφοῦ διαπίστωσα ὅτι εἶχε κοιμηθεῖ τὸν αἰώνιο ὕπνο, πλησίασα περισσότερο και εἶδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἕνα σταυρό, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας και ἕνα καντηλάκι νά καίῃ. Ἐκαμα τὸ σταυρὸ μου, προσκύνῃσα τρεῖς φορές και σκέφτηκα πὼς, ὁ Γέροντας αὐτός, θά εἶχε πεθάνει τώρα και ἐπειδὴ δέν πρὸλάβετε νά τὸν θάψετε, ἀσφαλῶς θά τὸν θάβατε αὔριο. Αἰσθάνθηκα εὐωδία μοσχολιβανιοῦ και νόμισα πὼς ἐκεῖνη τὴν ὥρα εἶχατε θυμιάσει και φύγατε.

Ο Γέρο - Κυπριανός δέ γνώριζε καμιά σπηλιά ἐκεῖ πού τούς ἔλεγε ὁ προσκυνητῆς και ὄλοι μαζί ξεκίνησαν και πῆγαν ἀπὸ τὸν δειξῆ πού εἶδε αὐτὸ τὸ ἅγιο λείψανο. Γύρισαν ὄλη τὴν περιοχή ἐκεῖνη ὄλη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ σπηλιά και λείψανο δέ βρέθηκε πουθενά. Μόνον κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα αἰσθάνθησαν νά βγαίνῃ ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα μιά ἔντονη εὐωδία μοσχολιβανιοῦ. Τὴν εὐωδία αὐτὴ εἶχε πολλές φορές ὁ Γέρο - Κυπριανός αἰσθανθεῖ, ὅπως μᾶς βεβαίω-
νε ὁ ἴδιος, τίποτε ὄμως ἄλλο δέν εἶδε πέραν αὐτοῦ. Ὁ εὐλαβῆς προσκυνητῆς ἔλεγε ἐπὶ λέξει: "Νά ἐδῶ, σέ τοῦτο τὸ δέντρο δίπλα μπῆκα στή σπηλιά, πούνητῃ τώρα; Τί ἔγινε; Ἄχ μωρέ, δέν ἤξερα πὼς εἶναι ἅγιο λείψανο νά τὸ πάρω στόν ὦμο μου και νά φύγω!". Τότε εἶπαμε τὸ προφητικὸ λόγιο τῆς Ἁγίας Γραφῆς: "Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ και τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ ἔθαυμάστω-
σεν ὁ Κύριος" (Ψαλμ. ΞΖ:36).

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρῶ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

